

[Dorte Bennedsen]

ikke den slags smuttere, der skal straffes, men kun personer, der helt bevidst undlader at beskytte sig og dermed bevidst udsætter andre for risici. Med den udformning, ændringsforslag og bemærkninger nu har, bliver der markeret det, som stort set alle har været enige om, nemlig at grov, hensynsløs adfærd som den, der udvist i den såkaldte haitianersag, er uacceptabel.

Men det bliver også understreget, at den enkelte HIV-positive, som forsøger at være ansvarlig, ikke skal berøres af loven. Det er Socialdemokratiets opfattelse, at vi med den formulering og de betækningsbidrag, der er givet, har fået slået fast med syvtommersøm, at vores HIV- og AIDS-politik er uændret, og at det kun er det helt groft hensynsløse, der skal kunne straffes.

Svend Aage Jensby (V):

Jeg tror, det var et chok for mange, mange mennesker i mange hjem den 14. april 1994, da man sad foran tv'et og blev gjort bekendt med Højesterets dom i sagen mod denne Diego Juanis.

Sagen havde været omtalt mange gange. Han var blevet dømt i byretten og i Østre Landsret for gentagne gange at have haft ubeskyttet seksuel omgang med nogle kvinder, uanset at han var bekendt med, at han var smittet med HIV.

Det kunne befolkningen ikke forstå. Det glædede mig ganske få dage efter at høre justitsministeren sige, at det skal der gribes ind over for – her skal vi have lovgivet, og det skal gå stærkt.

Justitsministeren fremsatte så sit lovforslag nr. L 255 til ændring af straffelovens § 252.

Den ændring har mit parti bortset fra et par enkelte støttet lige fra lovforslagets fremkomst. Den blev genstand for kritik fra nogle mere eller mindre retslærde rundt omkring på vores universiteter, som kunne finde nogle mere eller mindre vægtige argumenter imod forslaget.

Alligevel støttede mit parti fortsat justitsministeren, og det glædede mig at opleve ministeren i tv og i andre medier langt, langt hen ad vejen holde fast. Som ministeren rigtigt sagde, var det stødende for retsbevidstheden, hvis en person, der er klar over at være smittet med HIV-virus, har samleje med eller på anden måde udsætter andre for smitten uden at søge at

beskytte de pågældende eller gøre dem bekendt med smitterisikoen.

Sådan hørte jeg sagt mange gange, og jeg syntes, det var godt. Og jeg synes, at det lovforslag, som ministeren oprindeligt fremsatte, kunne håndteres af domstolene. Det tog de hensyn, der skulle tages til behandlingen af HIV-smittede, men det gav også et bolværk mod de helt uanstændige tilfælde, som vi så i Diego Juanis-sagen.

Bemærkningerne til lovforslaget, talrige bemærkninger, lagde det op til domstolene at køre en restriktiv praksis, så det skulle vores domstole i øvrigt også nok have fundet ud af. I en række situationer ville domstolene få til opgave at forvalte en lov med samme formulering som den, ministeren oprindeligt lagde op til. Der var virkelig snævre grænser for bestemmelsens anvendelsesområde.

Men nu sker der så det i sidste øjeblik, at ministeren – jeg tror egentlig ikke, det er ministerens eget ønske – stiller et ændringsforslag, som gør, at der i bestemmelsen nu skal indsættes ordene »gentagne gange eller under i øvrigt særlig skærpende omstændigheder«.

Man skal ikke have gået til jura hos LOF eller AOF i sin fritid ret lang tid, førend man er klar over, at når man i juridisk sprogbrug anvender sådanne formuleringer som »gentagne gange eller under i øvrigt særlig skærpende omstændigheder«, ligger der heri en tilkendegivelse af, at bestemmelsen stort set ikke skal bruges.

Det er i virkeligheden også det, der står i bemærkningerne. Der står i bemærkningerne som en forklaring på ordene »særlig skærpende omstændigheder« sådan noget som, at bestemmelsen kan finde anvendelse, hvis der er tale om voldtægt eller om samleje med en mindreårig og gerningsmanden ved, at han er HIV-smittet.

Ja, vi kan vist alle godt blive enige om, at selvfølgelig kan den anvendes dér, men hvornår sker det? Voldtægtsbestemmelsen og øvrige bestemmelser om samleje med mindreårige straffer jo langt strengere, end denne bestemmelse ville gøre, så det er fuldstændig illusorisk at sige, at i de og de situationer kan vi også bruge § 252.

Med ordene »gentagne gange« mener man mindst tre. Det vil sige, at med ændringsforslaget lægger man op til, at en person, der er fuld-